

Era un dia de final d'estiu. Tot acabava i això m'entristia, però no només a mi, a tots. Tots estàvem estranys, i ens comportàvem com a tals. El meu germà gran era fora, havia anat a passejar, ja que a dintre casa no sabia què fer per entretenir-se. Tot ens semblava avorrit: l'ordinador, les consoles i fins hi tot la televisió on no posaven cap programa que realment valgués la pena mirar. Ni tan sols llegir, que sempre havia estat un entreteniment alternatiu, ens semblava realment avorrit i pesat; les paraules semblaven escrites en diferents idiomes que costaven d'entendre, ens semblava impossible de llegir un mot o dos, i al llegir les primeres paraules d'una frase quedàvem perduts en un mar de preguntes sense resposta i això ens feia caure en un somni sense final on tot era monòton. No sabíem què fer, estàvem tan avorrits que alguns fins hi tot netejaven la casa per esperar l'hora d'anar a fer el sopar.

Eren les sis de la tarda quan vaig decidir sortir al balcó a prendre la fresca que no teníem a la ciutat des de feia ja mesos, perquè hi havia hagut varies onades de calor consecutives seguides de llargues tardes avorrides i plujoses. Per fi feia realment bon temps, perquè per molt que faci sol i no plogui a les onades de calor no se'ls hi pot dir bon temps, ja que no es podia ni gairebé sortir de casa per anar a passejar. Però encara que fes bon temps no em venien ganes de sortir de casa.

Em vaig asseure en una de les cadires que hi havia al balcó, que eren realment còmodes. Ara escoltava les veus dels nens petits que eren al parc del davant corrent i jugant pels gronxadors i les dels seus pares i mares que cridaven: “No t'allunyis massa de nosaltres, que després hem de tornar a casa!”. També escoltava les veus de la gent més jove que havia sortit una estona per anar a prendre un cafè.

Més tard em vaig posar a mirar la llum del sol que queia sobre els arbres que ara semblaven de colors ataronjats, però més endavant ja no ho semblarien, sinó que ho serien, arribaria la tardor i les fulles començarien a caure dels pollancre del parc.

S'havien anat fent les set i les vuit, jo seguia allà fora i la gent havia anat marxant per anar a les seves cases on soparien i després d'una estona de sobre taula, anirien a dormir. Però jo seguia allà, asseguda, havent perdut la noció del temps i observant com les persones i els rajos de sol, que feia unes hores eren tant potents, anaven desapareixent per deixar espai a la negra, freda i solitària nit. La nit que amb l'ajuda de la lluna aniria cobrir el cel d'un mantell estampat amb precioses estrelles de color de la neu.

De sobte, vaig començar a notar una olor de menjar que m'omplia i que em feia venir ganes de saber què hi hauria per sopar. Vaig anar a la cuina on hi havia els meus pares cuinant. Em va desanimar molt saber que aquella flaire, que m'arribava mentre era fora i que segurament també feia venir gana a la poca gent que quedava pel carrer que separava el parc del bloc de pisos on érem nosaltres, era de mongetes. Uns segons més tard, vaig veure com el meu pare treia d'una cantonada del marbre de la cuina, una safata d'hamburgueses, que em van fer escapar un somriure de felicitat.

Quan van ser quarts de deu i el meu germà gran ja havia arribat, vam seure a taula sense saber què dir-nos, ja que, el dia no havia sigut especialment interessant. Va ser un sopar silenciós amb poques preguntes com: “Què tal us ha anat el dia?” que anaven acompanyades de respostes com: “Bé... Què vols que et digui...” que provocaven que les converses no arribessin a un nivell més interessant.

Quan vam acabar de sopar vam aplegar els plats, els gots, els coberts i la resta de coses que hi havia sobre la taula. Després ens vam tornat a dividir i cada un va anar a fer les seves coses. Jo vaig tornar a seure a fora, on definitivament la nit ja havia arribat i les estrelles i la lluna ja s’havien instal·lat per no tornar fins al cap de llargues hores.

Miro el cel i de sobte m’envaeix una gran enyorança dels dies passats als Pirineus, de la frescor de les seves aigües, de l’encant dels seus pobles, de l’esforç de fer un cim, dels bons amics, del cel blau intens i dels seus milers i milers d’estels que hi llueixen cada nit i que sovint et fan sentir petita, molt petita.

Realment, som al final de l’estiu!

